

ת"פ 17551/03/16 - מדינת ישראל נגד ב"ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 17551-03-16 מדינת ישראל נ' ב"ד

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי
נגד
ב"ד
הנאשם:
ע"י ב"כ עו"ד זהר משה

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית**, לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם תקף את רופא הילדים ד"ר עדי בירון (להלן - המתלונן), בכך שסטר על פניו בחוזקה וגרם לו לחבלה, דהיינו: אודם באזור האפרכסת, בצוואר ובלחי ימין.
2. הנאשם הוא אביה של ילדה ילידת 2008. ביום 22.1.15 בסמוך לשעה 12:30, הגיע הנאשם, יחד עם הילדה, לבית החולים "דנה" (במתחם "איכילוב" בתל-אביב), לצורך בדיקה רפואית לילדה. את הבדיקה ערך המתלונן.
3. כפי שנקבע בהכרעת הדין - על יסוד עדות המתלונן, שנמצאה כמהימנה - מהלך הבדיקה היה מעט מורכב וכאן הוא יתואר בתמצית בלבד, כלהלן:
המתלונן נדרש לבדוק את אוזני הילדה, שלא אפשרה את ביצוע הבדיקה. המתלונן ביקש מהנאשם לסייע לו, אך משהלה סירב ואמר "**תעשו אתם**" סייעו למתלונן שני רופאים, שהחזיקו בילדה במהלך הבדיקה ולאחר מכן יצאו מהחדר.
הילדה, שהיתה עצבנית והתנגדה לבדיקת אוזניה, ניסתה - לאחר הבדיקה - להכות במתלונן, שבתגובה תפס את ידה. הנאשם שאל את הילדה אם המתלונן הכאיב לה ואמר למתלונן כי לו היה "**חמום**" היה מכה אותו.
לאחר מכן נרגעו הרוחות, המתלונן שוחח עם הנאשם על הבדיקה והסביר לו את משמעויותיה. כשהסתיימה הבדיקה קיבל הנאשם מהמתלונן את התעודה הרפואית והשניים קמו ממקומם. אז סטר הנאשם, לפתע ובחוזקה, על פניו של המתלונן תוך גרימת החבלות הנ"ל, ואמר לו: "**עכשיו אנחנו פיטיים**" (ר' בפסקה 6 ובפסקה 32 להכרעת הדין).

4. שמיעת התיק התמשכה לא מעט, הן בשלב המקדמי והן בשלב שמיעת הראיות, בעיקר בשל התנהלות הנאשם - עד כדי צורך בהוצאת שני צווי הבאה נגדו להבטחת התייצבותו (ר' בפסקה 3 להכרעת הדין). בסופו של דבר, במסגרת הכרעת הדין הועדפה גרסת המתלונן על-פני גרסת הנאשם, שטען כי המתלונן הוא שתקף (כביכול) את הילדה, ולפיכך הורשע הנאשם. כפי שהובהר בהכרעת הדין, לגרסת המתלונן נמצאו תימוכין הן בראיות אובייקטיביות (התעודה הרפואית ת/3) והן במכלול נסיבות העניין. מנגד, גרסת הנאשם נמצאה כגרסה מאולצת, חסרת היגיון פנימי ונסתרת מתוך נסיבות העניין (לרבות הימלטות הנאשם מהמקום), וכן חסרת כל תימוכין חיצוניים (ר' בפסקה 31 ואילך להכרעת הדין).

ב. השתלשלות ההליכים לאחר מתן הכרעת הדין:

5. הכרעת הדין ניתנה כבר לפני כמעט שמונה חודשים, ביום 07.11.18. במעמד הכרעת הדין עתרה ההגנה לדחיית מועד הטיעונים לעונש ונוכח עמדת המאשימה להשתת עונש של מאסר בפועל הוריתי לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר (להלן - הממונה) להכין חוות דעת באשר לאפשרות התאמת הנאשם לנשיאת עונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות (ר' בפרוטוקול, עמ' 59-60).

6. חוות דעתו הראשונה של הממונה ניתנה עוד ביום 20.11.18. בחוות דעת זו צוין כי נערך לנאשם ראיון לבדיקת התאמתו לעבודות שירות, שבו מסר הנאשם, בהקשר לנושא של שימוש בסמים: **"לפני כשבוע השתמש בקנאביס. משתמש בקנאביס מדי פעם עם חברים"**. הממונה ביקש אפוא שבית המשפט יאשר נטילת דגימות שתן מהנאשם ולצורך כך עתר לדחיית הדיון. בנסיבות אלה נדחה הדיון כמבוקש (ר' ההחלטה בבקשה מס' 8).

7. בחוות דעת נוספת, מיום 13.12.18, קבע הממונה כי לא נמצא לנאשם מקום להשמה בעבודות שירות. עורכת חוות הדעת מטעם הממונה ציינה: **"הח"מ יצרה קשר עם הנאשם מספר פעמים לצורך הזמנתו למשרדי הממונה למסור בדיקת שתן - ללא מענה. בנוסף הח"מ יצרה קשר עם אביו של הנאשם והזמינה אותו למסור בדיקת שתן - הנאשם לא הגיע. לציין כי הח"מ התקשרה מספר פעמים גם לב"כ הנאשם וזה השיב כי הנאשם אינו עונה לו טלפונית. לאור התנהלות זו של המועמד ולמרות ידיעתו שנדרש למסור בדיקות שתן... לא נמצא מקום להשמה"**.

8. בדיון שנערך בבית המשפט לאחר שנתקבלה חוות הדעת הנ"ל, ביקש הנאשם כי תינתן לו האפשרות למסור לממונה את בדיקותיו כבדיקות דם. לפני משורת הדין ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת ובית המשפט הורה לממונה להכין חוות דעת משלימה בעניינו תוך התחשבות, במידת האפשר, בבקשתו לעניין הבדיקות. עם זאת, בית המשפט הסביר לנאשם את חובתו לשתף פעולה עם הממונה ואף הבהיר לו **"כי אם לא יעשה כן בית המשפט עשוי לשקול את עתירת המאשימה להטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח"** (ר' בפרוטוקול מיום 16.12.18, עמ' 62).

9. ואולם, הנאשם לא ניצל את ההזדמנות הנוספת שניתנה לו ולא התייצב אצל הממונה, חרף מספר ניסיונות ליצור עמו קשר לרבות באמצעות אביו ובאמצעות בא-כוחו (ר' בחוות דעת הממונה מיום 08.01.19). בדיון נוסף שנערך לאחר מכן ביקש ב"כ הנאשם מתן הזדמנות נוספת אחרונה לנאשם, תוך שטען כי **"מצבו הנפשי לא טוב בכלל הוא בקושי מצליח לקום מהמיטה"** (בפרוטוקול, עמ' 61).

- שורה 24). שוב, ושוב לפנים משורת הדין, ניתנה לנאשם הזדמנות נוספת להתייצב לפני הממונה.
10. שוב לא התייצב הנאשם במשרדי הממונה במועד שנקבע לו. לאחר שיחה עם בא-כוחו נקבע לנאשם מועד נוסף, שאליו אמנם התייצב אך ללא האישור הרפואי (פסיכיאטרי) שנדרש ממנו. הנאשם הרים את קולו במשרדי הממונה והוצא משם על-ידי סוהר (ר' בחוות דעת הממונה מיום 14.03.19). לאחר מכן הגיש ב"כ הנאשם בקשה בה ציין כי לא הודע לנאשם מראש על הצורך באישור הרפואי האמור. בנסיבות אלה, ניתנה לנאשם עוד הזדמנות נוספת להגיע למשרדי הממונה (ר' בקשה מס' 15 והחלטה שניתנה בה).
11. לאחר מכן התייצב הנאשם לראיון התאמה והשמה במשרדי הממונה, בו מסר פעם נוספת כי הוא **"משתמש בקנאביס מדי פעם עם חברים"**. תוצאות בדיקות שתן שמסר טרם התקבלו מהמעבדה ועל כן נתבקשה עוד דחייה (ר' בחוות דעת הממונה מיום 15.04.19). בסופו של דבר, תוצאות הבדיקה הצביעו על כך שהנאשם המשיך וממשיך להשתמש בסמים ועל כן הודיע הממונה כי לא נמצא לנאשם מקום להשמה (ר' בחוות דעתו הסופית של הממונה, מיום 29.05.19).
12. הנה כי כן, חרף הזדמנויות חוזרות ונשנות, שניתנו לנאשם כדי שיוכל להימצא כשיר לנשיאת עונש בדרך של עבודות שירות - במשך תקופה של חצי שנה ויותר - הנאשם סיכל כל אפשרות כזו, תחילה בכך שנמנע מלהתייצב אצל הממונה או להמציא לו את האישורים הנדרשים, ולאחר מכן בכך שהמשיך בצריכת סמים מסוכנים.
- בהקשר אחרון זה יש להדגיש כי נוכח התמשכות ההליכים אצל הממונה - שבמהלכם נערכו גם שני דיונים בבית המשפט - ברי כי הנאשם היה מודע היטב לכך שהמשך שימוש בסמים מסוכנים יסכל כל אפשרות להשמתו בעבודות שירות; אך למרות זאת ביכר להמשיך ולהשתמש בסמים.

ג. הראיות לקביעת העונש:

13. נוכח השתלשלות העניינים שפורטה לעיל, הראיות והטיעונים לעונש נשמעו בבית המשפט, בסופו של דבר, רק ביום 02.06.19. ב"כ המאשימה הגיש, כראייה לקביעת העונש מטעם המאשימה, את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם (סומן ע/1). כעולה מגיליון זה לנאשם, יליד שנת 1982, הרשעה אחת קודמת. מדובר בהרשעה מיום 07.11.16 בעבירות של איומים והפרת הוראה חוקית, שבגינה הושתו על הנאשם עונשי מאסר מותנים בצירוף התחייבות להימנע מעבירה.
14. ב"כ הנאשם הגיש, כראייה לקביעת העונש מטעם ההגנה, חוות דעת פסיכיאטרית שנערכה על ידי ד"ר גילי אופיר, פסיכיאטרית ופסיכותרפיסטית מומחית (חוות דעת מיום 25.03.19; סומנה נ/1). בתחילת חוות הדעת מפורטים תולדות חייו ונתוניו האישיים של הנאשם - גבר בן 37 שנים, גרוש ואב לשני ילדים קטינים, המתגורר כיום בבית הוריו ומתפרנס מעבודה במסעדה. ד"ר אופיר פירטה, מפיו של הנאשם, רקע טראומטי מתקופת ילדותו, הנעוץ הן באווירה ששרתה בבית הוריו, שהיתה רוויית מתח ואלימות, והן באירוע שקרה בעת שהנאשם היה בן שמונה שנים בלבד (מטעמי צנעת הפרט של הנאשם לא יצוינו כאן פרטי האירוע).
15. את האירוע מושא כתב האישום תיאר הנאשם לד"ר אופיר כאירוע שבו **"חש מתוח לאורך הבדיקה. מתח זה הגיע לשיאו כאשר בשלב מסוים אחזו שני רופאים בבתו לצורך ביצוע הליך רפואי כלשהו. אקט זה נחוה על ידו כפגיעה פיזית בבתו והוא הוצף בתחושה קשה של חוסר**

אונים ותסכול (נ/1, עמ' 2). כאן ראוי להעיר, כי תיאור זה שונה למדי מגרסת הנאשם במהלך החקירה והמשפט, שבהם טען כי המתלונן תקף באלימות את בתו (ר' בפסקה 4 דלעיל וכן בהכרעת הדין, בפסקה 2 ובפסקה 11 ואילך). ד"ר אופיר הוסיפה וציינה כי קיימת החמרה כללית במצבו הנפשי של הנאשם, המתבטאת בעצבות רבה ובחוסר אנרגיה. הנאשם סובל מתחושות דיכאון ואכזבה, אשר החרפו כתוצאה מגירושו ומהניתוק ממשפחתו. מתח ודריכות אלה הם העומדים, כך לשיטת ד"ר אופיר, ברקע "**לתגובתו הקיצונית**" של הנאשם במהלך האירוע מושא כתב האישום (נ/1, עמ' 3).

16. מסקנותיה של ד"ר אופיר בחוות דעתה הן שאישיות הנאשם עוצבה על רקע האירועים הטראומטיים מימי ילדותו, שבגינם פיתח סימפטומים פוסט-טראומטיים המשבשים את יכולתו להסתגל למציאות. לשיטתה, הנאשם סובל עקב כך מארבע הפרעות שונות, כלהלן: הפרעת דחק פוסט טראומטית (מורכבת); הפרעת דיכאון מסוג אפיזודות דיכאוניות חוזרות; הפרעת שינה לא אורגנית; וכן שינויי אישיות מתמידים שאינם אורגניים אחרי חוויה קטסטרופלית. לשיטתה, לאור הפרעות אלה זקוק הנאשם לטיפול ארוך טווח, פסיכולוגי, פסיכיאטרי ושיקומי (נ/1, עמ' 5).

ד. עיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

17. ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על נסיבות החומרה של ביצוע העבירה באירוע מושא כתב האישום. מדובר במקרה בו החליט הנאשם לעשות דין לעצמו ולתקוף את הרופא-המתלונן, שכל "חטאו" היה בכך שאחז בידה של הילדה כשזו ניסתה להכותו, כאשר כעולה מקביעות הכרעת הדין בהתנהלותו של המתלונן לא נפל כל פגם. יתר על כן, לא מדובר בתקיפה ספונטנית מצד הנאשם, שנעשתה בלהט הרגע, שכן בין תפיסת ידה של הילדה על-ידי המתלונן לבין התקיפה חלפו דקות ארוכות. בנוסף, התקיפה נעשתה בחדרו של הרופא-המתלונן, במצב בו הוא היה חשוף לאלימות הנאשם.

18. ב"כ המאשימה פירט את הערכים החברתיים המוגנים, שנפגעו כתולדה ממעשי הנאשם, ובהם ההגנה על שלום הגוף, וכן הפנה לחבלות שנגרמו למתלונן - הגם שהוסיף, בהגנותו, כי מדובר בחבלות ברף חומרה נמוך יחסית. ב"כ המאשימה הדגיש במיוחד את החומרה שבתקיפת רופא, נוכח התגברות התופעה של אלימות כלפי עובדי ציבור בכלל וכלפי אנשי צוות רפואי בפרט. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה להוראות סעיף 40 לחוק העונשין - המאפשרות החמרה בענישה לצורך הרתעת הרבים - וביקש ליישמן במקרה זה. ב"כ המאשימה עתר אפוא לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, בין שישה חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

19. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה את הרשעתו הקודמת של הנאשם ואת היעדר נטילת האחריות. עוד התייחס ב"כ המאשימה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כהשתקפותן בחוות הדעת נ/1. בהקשר אחרון זה ציין ב"כ המאשימה הן את הפער בין גרסת הנאשם לפני מומחית ההגנה לבין גרסתו בחקירה ובמשפט, הן את העובדה שהנאשם לא העלה טיעונים נפשיים במהלך המשפט ואף לא ביקש בדיקה מטעם הפסיכיאטר המחוזי, והן את הטענה שלא ניתן לתלות אלימות מתוכננת בהיסטוריה הנפשית הנטענת של הנאשם. לבסוף התייחס ב"כ המאשימה לחלוף הזמן וטען כי אין לזקפו לזכות הנאשם נוכח העובדה שדחיות חוזרות ונשנות נגרמו בעטיו.

20. בסיכומו של דבר עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש של שישה חודשי מאסר בפועל - לנשיאה מאחורי סורג ובריה בשל היעדר היכולת להשים את הנאשם בעבודות שירות - וכן ענישה נלווית

הכוללת מאסר מותנה, קנס כספי ופיצויים למתלונן. ב"כ המאשימה הפנה לרע"פ 7398/15 **רחמימוב נ' מדינת ישראל** (06.11.15), מקרה בו דובר בנאשם שהתווכח עם עובדת בלשכת התעסוקה, ובמהלך חילופי הדברים עמה השליך על ראשה עציץ מפלסטיק. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שבין חודשיים מאסר בפועל (שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות) לבין 8 חודשי מאסר בפועל, וגזר עונש של ארבעה חודשי מאסר בצירוף ענישה נלווית. ערעור על חומרת העונש שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון (להלן - עניין **רחמימוב**).

21. ב"כ הנאשם, מצידו, ביקש למצוא נקודות אור לזכות מרשו. תחילה הדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר ברף אלימות נמוך ביותר, שכן בפועל לא נגרם למתלונן כל נזק ממשי. לאחר מכן הטעים, כי אין להשוות בין עניינו של הנאשם לבין מקרים שבהם הורשעו נאשמים בעבירות של תקיפת עובדי ציבור, שכן הנאשם דנא לא הואשם וממילא לא הורשע בעבירה כזו. עוד הדגיש ב"כ הנאשם, כי אין לגלגל את האחריות לחלוף הזמן לפתחו של הנאשם, שכן בתחילת הדרך כשלה המאשימה מלזמנו וכתב האישום אף נמחק בשלב הראשוני בהיעדר איתורו.

22. ב"כ הנאשם הרחיב בתיאור נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהן עולות מחוות הדעת הפסיכיאטרית מטעמו (נ/1) ומפורטות בה. בנסיבות אלה, כך לדידו, האינטרס הציבורי מחייב את שילובו של הנאשם בטיפול מתאים, להבדיל מהשתת עונש של מאסר בפועל עליו. על כן, כשלחובת הנאשם הרשעה קודמת אחת בלבד, ונוכח מצבו המשפחתי והנפשי הקשה, עתר ב"כ הנאשם להתחשבות בית המשפט.

23. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה - הגם שחלקה ניתנה במקרים של הסדרים ונטילת אחריות - שממנה ביקש ללמוד כי רף הענישה התחתון בעבירות של אלימות קלה אינו עולה על ענישה צופה פני עתיד. בהקשר זה מתח ב"כ הנאשם ביקורת על טיעון ב"כ המאשימה, שלשיטתו הוא "**טיעון מחמיר רק בגלל שמדובר ברופא...**" (בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 8). לגישת ב"כ הנאשם, ההיבט המכריע צריך להיות חומרת האלימות, להבדיל מזהות הקורבן, ומידת האלימות בעניינו אינה מצדיקה החמרה עם הנאשם וקביעת מתחם עונש מחמיר כעתירת המאשימה.

24. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הוסיף: "**לגבי הלכלוך שהיה לי בשתן, אמרתי לו שאני מוכן לתת הרבה מעצמי, כדי להגיע לניקיון טוטאלי ולהראות שאני רוצה לעשות שינוי בחיים לעשות טיפול. אני מבקש סליחה אם הטרחתי את בית המשפט**" (בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 29 ואילך). עם זאת, הנאשם לא התייחס בדבריו לאירוע מושא כתב האישום ואף לא הזכיר את המתלונן.

ה. קביעת מתחם העונש ההולם:

25. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעקרון ההלימה. על בית המשפט להתחשב, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

26. לעניינו, הפסיקה חוזרת ומדגישה את חומרתן הרבה של עבירות האלימות, אשר פוגעות בערכים החברתיים של ההגנה על שלום הציבור ושלולותו וההגנה על שלום הגוף, וכן פוגעות במרקם החברתי וביכולת לקיים חברה תרבותית ומתקנת. אין תמה, אפוא, כי הפסיקה חוזרת ומדגישה את הצורך

בענישה הולמת ומחמירה במקרי אלימות.

27. מקובל עליי לחלוטין טיעון ב"כ המאשימה כי העובדה שמדובר בענייננו ברופא מחייבת גישה מחמירה במיוחד. בהקשר זה יש לזכור כי אנשי צוות רפואי בכלל, ורופאים בפרט, נמצאים לא אחת במצבים רגישים עם מטופליהם ובני משפחותיהם - בין משום שעליהם למסור להם הודעות קשות ובין משום שעליהם ליתן טיפולים רפואיים שאינם נעימים ולעיתים אף מכאיבים. דווקא בשל כך נדרשת הגנה מיוחדת ומוגברת על אנשי צוות רפואי, שהרי פשיטא שאין לקבל מצב דברים בו אנשי צוות רפואי - שכל מהות מקצועם היא במתן עזרה לזולת - יהפכו למעין "שק אגרוף" לתסכולי מטופליהם או קרוביהם. חובת בתי המשפט היא אפוא להחמיר בענישת מעשי אלימות כלפי אנשי צוות רפואי, על מנת להבהיר לכל את פסלות ההתנהגות של "פריקת מתח" בדרך של אלימות כלפי אנשי צוות רפואי.
28. זאת ועוד. במקרה דנא ישנה הצטברות של נסיבות חומרה הקשורות לביצוע העבירה. הנאשם החליט, בקור רוח, ל"העניש" את המתלונן על טיפול לא הולם (לשיטת הנאשם), ותקף אותו באופן פתאומי בכך שסטר על פניו בחוזקה. הנאשם עשה זאת בעת שהשניים שהו בחדר סגור והמתלונן - המבוגר מהנאשם בשנים רבות - היה חשוף למעשי הנאשם, מופתע וחסר הגנה. כאן גם יש להזכיר את דברי המתלונן אודות תחושות הפחד החריפות שנגרמו לו בעטייה של התקיפה, כאשר הבין כי הוא חשוף לאלימות שיכולה להיות חמורה מאוד, והחשש המקנן בליבו מאז עקב כך (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 11 ואילך) - דברים המלמדים אף הם על חומרת נסיבות ביצוע העבירה.
29. באשר למדיניות הענישה הנהוגה, לא אחת הודגש בפסיקה הצורך בענישה מחמירה - כאשר מדובר בתקיפת עובדי ציבור בכלל ואנשי צוות רפואי בפרט - ונקבעו מתחמי עונש הולמים שהרף התחתון שלהם עומד על עונש של מאסר בפועל, אם גם לתקופות קצרות. כך היה בעניין **רחמימוב** הנ"ל, וכך היה גם בת"פ (שלום י-ם) 17862-05-11 **מדינת ישראל נ' אבו אלהוא** (30.11.14). לפיכך, ועל רקע כל האמור עד כאן, אני קובע את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין חודש מאסר בפועל לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

30. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו כאמור הם כלהלן:
- עברו הפלילי של הנאשם -** לנאשם הרשעה אחת קודמת, בעבירות של איומים והפרת הוראה חוקית, משנת 2016. לא מדובר אפוא בנאשם בעל עבר פלילי מכביד, אך גם לא בנאשם שעברו נקי.
- הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו -** הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע הן בנאשם והן בילדיו, ויש להתחשב בכך.
- הודאה ונטילת אחריות -** הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ועמד על ניהול הליך שמיעת ראיות מלא. בכך כמובן מימש הנאשם את זכויותיו שבדין ופשיטא כי אין לזקוף זאת לחובתו (ור' גם בהוראות סעיף 40א(6) סיפא לחוק העונשין). יחד עם זאת, בנסיבות אלה אין הנאשם זכאי להקלה הניתנת למי שמודה באשמה ונוטל אחריות על מעשיו, או לכל הפחות מקבל עליו את הדין לאחר הרשעתו - אם בהבעת אמפתיה לקורבן והצעה לפיצויו ואם בדרך אחרת.

עמוד 6

נתוני האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם יליד שנת 1982 (בן 37 שנים כיום) וכעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית מטעם ההגנה (נ/1), נסיבות ילדותו היו מורכבות ואף קשות.

חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - מאז ביצוע העבירה חלפו כבר למעלה מארבע שנים. עם זאת, החלק הארי של דחיות הדיונים נגרם בעטיו של הנאשם - שנגדו אף הוצאו צווי הבאה - ולפיכך אין לזקוף את חלוף הזמן לזכותו.

31. מכלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל מלמד כי נסיבות הקולה עולות במשקלן במקרה זה, במידת-מה, על נסיבות החומרה, כך שיש לגזור את עונשו של הנאשם במחצית התחתונה של מתחם העונש ההולם; הגם שלא ברף התחתון ממש. אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם, ברכיב הענישה של מאסר בפועל, לחודשיים מאסר בפועל.

32. כידוע, כאשר מדובר במאסר בפועל לתקופות קצרות, הדין מסמיך את בית המשפט להחליט שהנאשם יישא את עונש המאסר, כולו או חלקו, בעבודת שירות. עם זאת חשוב לשים לב כי לפי הוראות הדין עבודות שירות הן רק דרך לנשיאת עונש של מאסר בפועל ואין בהן כדי לשנות את סוג או טיב העונש עצמו, שנותר עונש של מאסר בפועל (ר' בהוראות סעיף 51ב(א) לחוק העונשין).

33. נוכח תקופת המאסר בפועל הקצרה יחסית, הנגזרת בזה על הנאשם, היה מקום לאפשר לו לשאת את עונשו בדרך של עבודות שירות. ואכן, הזדמנויות למימוש אפשרות כזו ניתנו לנאשם - לא אחת, לא שתיים ואף לא שלוש; וזאת לאורך תקופה ממושכת, של למעלה מחצי שנה. דא עקא, שהנאשם בחר שלא לשתף פעולה עם הממונה ואף המשיך ביודעין בצריכת סמים, באופן שסיכל כל אפשרות להשמתו בעבודות שירות (ר' בפסקה 5 דלעיל ואילך). ברי, כי התנהלות פסולה זו של הנאשם אינה יכולה לשמש כנימוק להקלה בדינו; ובוודאי שאינה יכולה להוות עילה להימנעות מהטלת עונש המאסר בפועל שיש לגזור במקרה כזה בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה. לפיכך אני קובע, כי את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו יישא הנאשם מאחורי סורג ובריה.

34. לבסוף יש להתייחס לענישה הנלווית, שגם להשתתה עתר ב"כ המאשימה. אכן, במקרה כגון דא, בו נפגע הקורבן-המתלונן פיסי, מן הדין הוא לפסוק פיצויים לטובתו. עם זאת, נוכח מכלול נסיבות העניין - לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם - יש לנהוג במישור זה באופן מתון.

ז. סוף דבר:

35. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חודשיים מאסר בפועל.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו בבית המעצר ניצן, או במקום אחר שייקבע שירות בתי הסוהר, ביום 03.09.19 עד השעה 10:00.

ב"כ הנאשם יתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336, על מנת להבטיח עריכת "מיין מוקדם" לנאשם אשר יקל על קליטתו בבית הסוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים עמוד 7

מיום שחרורו מן המאסר, עבירה של אלימות נגד הגוף.

(ג) קנס בסך של 600 ₪, או 3 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.11.19.

(ד) פיצויים למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 1,200 ₪. הפיצויים יפקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.11.19.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלונן, לצורך העברת הפיצויים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ט, 03 יולי 2019, במעמד הצדדים.